

פרשת בא (תשי"ב)
 א. פסוק ג. רש"י ד"ה דברו אל כל; אל כל עדה; הוזה; שם לבית אבות.
 1. העתק את הפסוק בסימני חיסוק בהתאם לפירוש רש"י. 2. באר את ההבדל בין בית אבות ובין בית. 3. באר את הגווייט ברש"י: "מקחו", "פסח מצריים", "פסח דורות".

ב. להבנת הפסוק המיוחד של פרשת תלפת העתק בסימני פסוק את דברי רש"י:
 ג. ד"ה שם לבית אבות; ז' ד"ה ולקחו מן חדם; י"ב ד"ה כל בכוש בארץ מצרים; ט"ו ד"ה מישראל; י"ח ד"ה עו יום השניים ואחד.
 הערה: את דברי הכתוב המצוטטים יש לתבא במרכאות.
 באר את הגווייט "יכול"; "תלמוד לומר"; "מצין".

ג. ברש"י ד"ה וזיה לכם למשפחה.
 קרא יחזקאל ט"ז ה - י"ב. מה מפלגים דברי גבנאח אלה אם נפרשם כשטוטה ואיזה רעיון מכניס לתוכם ר' פתאי בן חרש? פרש בפרש את הגווייט ערם ועריה לפי משוטה ולפי פירושם.

ד. פסוק ט"ו. ועצם לא תשברו בו.
 ואלה דברי פסח התנוה בדבר מצוה זו:
 ט"ז. שלא לשבור עצם שכל עצמות הפסח שנאמר ועצם לא תשברו בו. מטריה המצוה לזכור נסי מצרים כמ"ס באחרות. וגם זה גזרו מן הטורט הנזכר שאין כבוד לסרים ויועצי ארץ גורר עצמות ולשברים ככלבים לא יאוך לעשות כי אם לעניי העם הרעבים ועל כן בתחלה אמרו להיות סגולה כל העמים מסלכת כהנים וגוי קדוש ובכל שגה וטנה באותו הזמן ראוי לנו לעשות המעשים המראים בנו המעלה הגדולה שעלינו לה באותה הסעה ומתוך המעשה והרפיון שאנחנו עושים גקבע בנפשותינו הדבר לעולם.
 ואלו המעשים בני, לתוסט על דברי ולאמר לפה יקוה אותנו חס"י לעשות כל זה לזכרון אותו הנס והלא בזכרון אחד יעלה הדבר במחשבותינו ולא יסכה פפי זרענו דע כי לא מחכמה תתפסני על זה ומחשבת הנוער יסיאך לדבר כן ועתה בני בינה ושמעה זאת וחטה אונך וטמא אלמדך לחועיל בתורה ופצות. דע כי האדם נמלל כפי פעולותיו ולבו וכל מחשבותיו תפיד אחרי פעטיו שהוא עוסק בהם אם טוב ואם רע ואפילו רעך גמור בלבבו וכל יצר מחשבותיו רק רע כל היום אם יערה רוחו ויסיים התדללותו ועסקו בתחפדה בתורה ופצות ואפילו לא לט"ס מיד ינשה אל הסוג ומתוך שלא לטמא בא לטמא ובכה פעטיו יסית היצה"ר כי אחרי האעולות נמשכית הלבבנות, ואפילו אם יהיה האדם צדיק גמור ולבבו יסר ותמים המך בתורה ובפצות אם יעסוק תפיד בדברים של דופי כאלו האמר דרך מסל שהכריחו הסלך וסיגוהו באופנות רעה באמת אם כל עסקו כל היום באותה אופנות ישוב בזמן מן הזמנים מצדקת לבו להיות רעע גמור כי ידוע הדבר ואמת שכל האדם נמלל כפי פעולותיו כמו שאמרנו ועל כן אמרו חכמינו ז"ל רעה הקב"ה לנפות את ישראל לפיכך הרבה לתם תורה ופצות כי מתוך האעולות הטובות אנחנו נפעלים להיות טובים וזוכים לחיי עד. ורסנו על זה שאמרם (מנחות פ"ג ג) כל מי טייט לו טוזה תמידיות וביצית נבגדו ותמילין בראשו מונפח לו שלא יחטא לפי טאלה פצות תמידיות ובמעל בהט תמיד. לכן אהא רעה גם רעה טח מלאכתך ועסקיך כי אחריהם תפסך ואתה לא תמטכט ואל יבחיחך יצרך לומר חחרי היות לבו טלם ותמים באפונת אלהים טח תפסך יט כי אהענו לפעמים בתענוגי אנשים לטבת בטוקים ובדחובות להתלוצץ עם הלצים ולדבר צחות ופיוצא בדברים שאין פביאים עליהם השארה ואשמות תלא גם לבב פמותם קמני עבה מסתגיתט ופדוע יפסכונו טח אחייהם אל בני תפסך תפגייהם מן תלכד בדיקתם רבים טחו מתוך כך כוט תרעלתט ואתה את נפסך תפגיל, ואחר דעתך זה אל יקטת עליך טעתה רבוי פצות וענין זכירת בני מצרים טחוט פסוד גדול בתורתנו כי ברבות עסקינו בהם נתפעל אל הדרך כמו שאמרנו

מה טעם פצות זו לפי דברי ספר התנודין?
 פתי לדעתו גפול הדרך החנוכית שבחנה בה התורה ולאיוו דרך חנוכית הוא מתנגד.

ח. מה קשה לרש"י 1. ט. ד"ה כי אם עלי אט. 2. י"ב ד"ה ובכל אלהי מצרים; 3. י"ג ד"ה וראיתי את חדם; 4. ט"ז ד"ה הצגט החיות; 5. ט"ט ד"ה תורה אחת.

ו. פרק י"ב פסוק ה. ראב"ע ד"ה בעבוד זה.
 מהו התבול העטונג בין פרוט ר. סודיגוס ובין פרוט ראב"ע?
 בדעת מי טחה תיה וצח רש"י וצח חתמ"ו / עד לפליט "בל ספר רחם" /
עברתו רצוי טעתנה הפעט על כל השאלות טמאת הטיבותן. לאלה טאין להם חפנאי הדרוש לכך: ענה על השאלות ג, ד, ו ולחלק מן ב.